

EL GOS, EL RAMAT I EL CAMP D'HERBA

En una granja als afores d'un petit poble, envoltada per extensos camps de blat, un ramat de vaques i un ramat de xais conviuen plegats. Compartien l'espai a l'hora de menjar i eren vigilats per un gos que seguia ordres del seu propietari, el granger. El gos era com un titella dirigit pel seu amo, que feia el que volia i quan volia amb l'animal. Tanmateix, aquest no protestava.

La granja presentava dos camps d'herba voluminosos. El primer estava situat al costat d'un rierol, flanquejat per un exèrcit de desmais que li proporcionaven ombra, i la vegetació que hi creixia era fresca i gustosa. L'altre, contràriament, estava exposat a la llum del sol tot el dia i l'herba era seca i insípida. Òbviament, els dos ramats s'inclinaven per l'extensió de sòl més saborosa i nutritiva, però en aquella superfície no hi havia espai per a les dues espècies.

Aquella qüestió es reiterava cada vegada que els animals es disposaven a menjar, fins que van arribar a un punt que van iniciar una baralla. La decisió no va acontentar gens el gos, que veloçment es posà a cercar una solució per a aquest conflicte, ja que sabia que si no actuava amb rapidesa rebria un càstig per part del seu amo, i preferia no arribar a aquella situació.

El gos va decidir anar a la granja veïna amb intenció de posar fi al desacord entre els dos ramats d'herbívoros. Allà, on va ser molt ben acollit, es trobà amb un vell amic seu que, afablement, es disposà a ajudar-lo. Li explicà que la seva granja havia viscut una situació semblant i l'havien superat emprant el diàleg i la planificació. El gos va trobar molt encertada aquella solució i va decidir que l'aplicaria.

Després d'un accelerat camí de tornada, va arribar a la granja i, com havia suposat, les vaques i els xais continuaven amb insistència la disputa. Ell se situà en un punt on fos vist per tothom i anuncià amb un to de satisfacció i solidesa: «Concerto, avui mateix, una reunió a l'estable per tancar un pacte en el qual tots sortireu beneficiats.»

Inicialment, aquell anunci va descol·locar les dues espècies, però acabaren acceptant aquella crida, ja que semblava tenir un caràcter més assembleari que no pas l'avorrida reunió rutinària que se celebrava setmanalment.

Així va ser. Tres hores més tard, vaques, xais i gos estaven reunits amb certa impaciència i nerviosisme. El gos, que havia de carregar tota la pressió i suportar totes les mirades, va declarar: «Com ja sabeu, ens trobem en una situació que no pot continuar així; en les últimes setmanes, hi ha hagut baralles, destrosses i crits, i a partir d'avui s'acabarà aquest altercat. Us proposo un pacte que espero que accepteu i respecteu, ja que si no, les conseqüències s'agreujaran per a vosaltres i per a mi. Dilluns, dimecres i divendres, el camp del rierol estarà en possessió de les vaques —es va sentir un lleu murmuri provinent de la zona dels xais— i el camp de baix dels xais. Dimarts, dijous i dissabte els papers s'intercanviaran. Abans de determinar una resposta, raoneu i penseu-vos-la pacientment.»

Després d'uns minuts que havien semblat hores, els representants de cada ramat es van aixecar i, a cau d'orella, es manifestaren. A la sala s'hi respirava un silenci mai vist abans.

Lavors, i després de vacil·lar uns segons, el gos s'aixecà i dictà sentència: «Tots dos grups heu acceptat les condicions, així que avui mateix s'implantarà l'acord.» Un sospir d'alleujament va ressonar per l'estable.

Des d'aquell dia, a la granja hi va haver un ambient de cordialitat i el gos va ser respectat per tothom.

Moralitat

Aquesta història ens ensenya que amb el diàleg es pot aconseguir arribar a un acord que beneficia totes les parts i permet una millor convivència.

utor/a: Keith Watson – IES Montilivi, de Girona

